

Boekpresentatie “Wij lopen vooruit”.

Door Han Oost

Toen mij gevraagd werd namens het Seminarium bestuur het boek “Wij lopen vooruit ” aan te bieden, voelde dat als een grote eer.

Wat waarschijnlijk niet iedereen weet is dat de familie Nijkamp in de periode in Leeuwarden met hun kinderen Annemarijke, Hans en Joop in de Dirk Boutsstraat woonde. En hun huis recht tegenover het huis van mijn ouders stond, waar ik in die periode geboren ben.

Ik noemde net de namen van Hans en Annemarijke en ik kan me voorstellen dat het gemis er altijd is, maar bij bijzondere gelegenheden wel extra gevoeld wordt. Daarom zijn we blij dat Joop en z'n gezin en ook Harry de Boer en zijn gezin hier aanwezig zijn zodat het nageslacht er bij is.

Om het boek aan te kunnen bieden vond ik dat ik het wel zou moeten hebben gelezen. Toen ik het meer dan 300 pagina's tellende concept van het boek bij mij in de brievenbus vond, dacht ik wel even.. oeps.... wat heb ik me op de hals gehaald.

Maar het viel mee. Het boek leest erg gemakkelijk, is interessant en bovendien zijn de thema's die behandeld worden verrassend actueel. En dat terwijl heel wat stukken in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw geschreven zijn.

Ik zou twee kernwoorden hier even willen uitlichten.

Het eerste woord is “Grenzen” en het tweede woord is “Bond”.

Laat ik met grenzen beginnen. Toen ik zo las wat ds. Martin Nijkamp allemaal geschreven heeft viel me op dat hij heel consequent met grenzen omgaat. Een grens is voor hem niet een lijn waar het stopt, maar een grens is een afbakening van het bekende. Een grens is iets waar je overheen kunt stappen om het onbekende te ontdekken.

In meerdere voorbeelden in het boek is dit de houding die Martin Nijkamp had en heeft als het gaat om mensen. Mensen die anders zijn, anders doen of anders denken.

Bijvoorbeeld bij zijn werk als plaatsvervangend gevangenispredikant in de gevangenis in Leeuwarden.

Hij gaat mensen niet uit de weg, maar is geïnteresseerd en gaat ze in veel gevallen waarderen.

Over zijn houding bij zijn werk als predikant of docent zegt ds. Nijkamp zelf:

“Ik heb mezelf, vooral in de jaren dat ik docent ben geweest, steeds voorgehouden dat het mij, op de kansel en tegenover studenten, niet gegeven is om het laatste woord te spreken. Je hebt de waarheid niet in pacht en moet bereid zijn te luisteren naar het woord van de ander. Zo heb ik veel geleerd.”

Dan het tweede woord Bond.

En met Bond bedoel ik hier de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland.

Vanaf het begin was er verschil van mening over tal van onderwerpen tussen de gemeenten, maar toch zochten ze elkaar op en voelden ze zich met elkaar verbonden. U geeft aan dat er **meer** moet zijn dan dat het handig is om bepaalde zaken, zoals Zending of de Opleiding van predikanten samen te regelen. Het is van belang dat gemeenten contact hebben met elkaar. Elkaar leren kennen en waarderen.

De autonomie van de gemeenten is door de jaren heen een heikel punt gebleken. Niet alleen binnen de Bond, maar ook als het gaat om zaken als oecumene en aansluiting bij de Raad van Kerken.

Het grote risico is dat de autonomie wordt gebruikt om het eigen gelijk, afscheiding of separatisme te rechtvaardigen.

In de periode 1959 – 1960 schreef u een artikelenreeks in Ons Orgaan onder titel “Vrijheid Blijheid”. En daar wil ik nu een stukje uit voorlezen.

Uit de artikelenreeks in Ons Orgaan in de periode 1959 – 1960 onder de titel “Vrijheid Blijheid” over de autonomie van de gemeente.

Elke gemeente, maar zeker een autonome, wordt bedreigd door de gevaren van het zichzelf afzonderen van alle anderen, bekrompenheid, egoïsme. Om de gemeente hiervoor te vrijwaren zijn dus geestelijke ordeningen nodig, waaraan de autonomie onderworpen moet zijn.

Als eerste noemde ds. Nelson: het Woord van God. Hij was niet de eerste, die tot deze ontdekking kwam. Onze vaders leefden uit dezelfde gedachte, getuige het volgende citaat uit de *Beginnelsen*:

Onze vrijheid is gebonden aan God en mitsdien aan Zijn Woord en aan Zijn kinderen. Wij kunnen Hem niet missen, wij kunnen Zijn Woord niet missen, wij kunnen elkaar niet missen.

Missen wij God, dan verliezen wij het leven. Missen wij Zijn Woord, dan zijn wij zonder openbaring en zonder richtsnoer. Missen wij elkander, dan is het onmogelijk tot de volmaaktheid te komen.

Ondanks deze woorden uit de beginselen hebben een aantal gemeenten door de jaren heen en om verschillende redenen de Bond weer verlaten

In het boek worden de verschillende artikelen ingeleid door Leo Mietus die ze daarmee even in de juiste tijd en context plaatst, waardoor de artikelen, lezingen of preken beter tot hun recht komen.

Het geeft een inkijk in hoe u met de bijbel omgaat, door welke theologen u geïnspireerd bent, maar ook wat er door de jaren heen speelde in de Bond.

Ik kan niet anders zeggen dan dat ik vind dat het een goed leesbaar boek is geworden, wat zeker de moeite waard is om lezen.

Niet alleen voor mensen die al vele jaren meelopen in Vrije Evangelische Gemeenten en bekend zijn met de Bond. Zij zullen veel herkennen. Maar zeker ook mensen die nieuw zijn binnen de Bond kunnen kennis opdoen van de Bond en hoe over verschillende zaken gedacht “kan” worden.

- Dan mag ik nu het eerste exemplaar van dit boek aanbieden aan ds Martin Nijkamp.
- Voor de volgende generaties mag ik een exemplaar aanbieden aan Joop Nijkamp en Harry de Boer
- Gosse Ytsma die namens het Comité een exemplaar in ontvangst zou nemen is helaas geveld door ziekte en kan niet aanwezig zijn.